

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד
מט.מ.מ.

ס'א'ר'ק'
'ס'צ'ר'ח'ר'
ס'צ'ר'ר'ר'

תיק מס' 12/מ
ס'ר

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה -סדרה ב - 'פרוטוקול מיום
מזהה פיזי: 9744/11-ג
מזהה פריט: 000e7xk
כתובת: 2-109-3-6-6
תאריך הדפסה: 05/07/2016

מחלקה

ועדת הקינה ממלכתית בענין מרשת
העלמות של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1954-1956

פרוטוקול שירותי משרד 1993 בע"מ

בן יהודה 2, ירושלים טל: 02-234851, 02-248537 החשמונאים 100, תל אביב, טל: 03-5626105

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5/7/95

חברי הוועדה:

- יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בוררויות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כה אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5/7/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

העדה - הגב' מני צביה

היו"ר: ישיבת הוועדה. היום 5.7.95 והעדות הראשונה שאנחנו רוצים לשמוע זה מטעם מני מרדי ומני צביה בתיק 51/95.
 נמצאים פה מני מרדכי ומני צביה? שניכם אתם? מי רוצה להעיד? הגברת? בבקשה.
 אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

מני צביה: אני אגיד מה שאני יודעת. לכבוד הוועדה מה שאני יודעת אני אגיד.

אני הגעתי למחנה עולים בראש העין. ואחרי חמישה ימים הילדה שלי,

היו"ר: רגע אולי תגידי מתי הגעת.

מני צביה: הגעתי בשנת 49 לא יודעת את התאריך.

היו"ר: בסדר ב-49.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מני צביה: אחרי ראש השנה, אחרי ראש השנה הגעתי לראש העין. אז הילדה קצת היה לה קצת שלשולים. ילדה בת שנה וחצי. ואחרי כמה ימים שהגעתי לראש העין אז הילדה קצת, אמרו לי לקחת אותה לרופא. לקחתי אותה למחנה היה רופא מבוגר,

היו"ר: לאן לקחת?

מני צביה: למחנה, למחנה עולים בראש העין.

היו"ר: בראש העין.

מני צביה: כן. אמרו לי לקחת אותה לרופא. לקחתי אותה למרפאה.

הרופא קבע שאני אקח אותה לבית חולים.

לקחתי אותה לבית חולים דג'אני ביפו.

היו"ר: את בעצמך לקחת אותה.

מני צביה: אני בעצמי עם בעלי.

היו"ר: בסדר.

מני צביה: לקחנו אותה. אז הגענו לשמה החליפו לה, רחצו אותה.

נכנסתי יחד איתה לחדר. נשארתי על ידה עד הלילה. בלילה

לא נתנו לי לישון אמרו תלכי למחנה. תחזרי למחנה. חזרתי

למחנה וישנתי. למחרת התייצבתי. אז הילדה היא כבר יותר

טוב. אני שיחקתי איתה והחלפתי לה והאכלתי אותה וזה.

ישבתי עד הלילה. בלילה חזרתי למחנה לא היו נותנים לי

ללכת לישון בכלל שמה לשבת על ידה.

היו"ר: איך?

מני צביה: לא נותנים לי לשבת לישון על ידה. אז אני חזרתי למחנה

וזה היה ביום רביעי לקחתי אותה, ביום חמישי גם כן

הלכתי. וחזרתי למחנה. אז ביום שישי אותו דבר עד כניסת

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

השבת אמרתי להם אני יושבת אצלה בשבת, לא רצו לתת לי. אז אני חזרתי עשיתי שבת במחנה הילדה בסדר כבר יותר טוב ממה שהיתה.

אז ביום ראשון התייצבתי בשמונה בבוקר. אני הגעתי לשמה אני נכנסת לחדר איפה שהיתה הילדה - אין ילדה. איפה הילדה שלי? אז אמרו לי אין ילדה. אמרתי אבל אני, היא היתה בסדר מה איפה לקחתם את הילדה אני התחלתי לצעוק ולבכות. אז הם אומרים לי היא מתה. אמרתי איפה מתה? מה מתה? היא לא היתה חולה. חוץ מקצת שלשול לא היה לה כלום. היא היתה בריאה.

אז אמרו לי היא מתה אז אמרתי אני לא אזוז מפה עד שתראו לי הילדה או חיה או מתה. ואני הלכתי, ובעלי היה במחנה. אז הם אומרים לי אני צועקת אני בוכה אז הם אומרים לי בואי לקחו אותי ביד והורידו אותי לאיזה חדר. נתנו לי את הניירות אמרו לי תחתמי. אמרתי אני לא יודעת לחתום. לא יודעת עברית לא יודעת שום דבר. אז הם אמרו לי תעשי ככה באצבע. חתמתי אני לא יודעת על מה אני חותמת, אנחנו בכלל לא ידענו מה לדבר, לא ידענו כלום. חתמתי ועליתי אמרתי אני אלך אביא בעלי. אני רוצה הילדה. תראו לי אותה חיה, תראו לי אותה מתה. רוצה לראות אותה. אז הם לא רוצים לענות לי אז אמרו לי אין ילדה. היא מתה. אז הלכתי הבאתי את בעלי מהמחנה ובאני אני וחוא אז אני וחוא אמרנו להם תביאו לנו הילדה. אם היא מתה תראו לנו, אם היא חיה תראו לנו. אמרו, ראו שאנחנו מתעקשים ובוכים וצועקים לא נזוז מפה עד שתראו לנו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אז ראו שאנחנו לא, מתעקשים נתנו לי איזה פתיקה ואמרו לי תלכי תחפשי, ואני לא ידעתי איפה ללכת. לא מכירה המקום, אין לי כסף לנסוע. עם הפתקה הזו עליתי לאוטו. נדמה לי היום אני משחזרת כאילו ברחוב העליה ככה ניראה לי. אז שאלתי על המקום הזה הכתובת שנתנו לי עליתי. אני רואה בית בשיפוצים בית עם מדרגות עץ. עושים שיפוץ בבית הזה. אני עולה אני אומרת למזכיר, ככה המזכיר יושב על השולחן. אני מראה אל הפתק. אני אומרת לה אמרו הילדה שלנו רשומה פה. אז הוא דפדף דפדף אני לא יודעת אולי רוצה לסלק אותי. אז הוא אומר אין שם כזה כאן. אמרתי אניהם אמרו שהיא מתה אני רוצה לראות אותה. תעזור לי תעשה לי טובה. הייתי מדברת איתו אפילו בערבית לא יודעת עברית.

היו"ר: מה זה הבית הזה את יכולה להגיד?

מני צביה: לא יודעת המספר אני לא זוכרת.

היו"ר: בית חולים חדסה אולי?

מני צביה: לא אחר כך העבירו אותי. חכה אני אספר.

היו"ר: הבית מעץ מה זה?

מני צביה: מעץ בית עם שיפוצים.

היו"ר: שיפוצים.

מני צביה: עושים שיפוץ בזה, בבית הזה כשעליתי בפעם הראשונה. אז

הוא אמר לי אם את רוצה לראות אותה אז תלכי להדסה אני

אמסור לך כתובת הדסה תלכי לשמה. זה היה יום ראשון. הם

אמרו לי, הוא אמר את תראי אותה בחדר המתים אם היא באמת

מתה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אז נתן לי הפתק הלכתי, שאלתי, שאלתי עד שהגעתי להדסה. אני נכנסת בשער היה לי אחד מהעיר שלנו מכיר שהוא שירת שמח. אז הוא ראה אותנו הכיר אותנו, ואנחנו היינו ברחוב אחד בתימן. אז הוא אמר לי את מני, אני הייתי ממשפחת דהרי בעלי מני. אז הוא אמר אני מכיר אותכם אתה בן הרב מני? אמר לו כן. ואת שכנה שלי דהרי? אמרתי לו כן. אז הוא אומר לי מה, למה באתם לכאן? אמרתי 'אל-כלם' וכך וכך. אנחנו ביום רביעי הבאנו הילדה לבית חולים דג'אני ביפו. והיום אמרו לנו מתה. אז אנחנו באנו אמרו שהיא בחדר מתים. אז הוא אמר לי תביא עלה לרופא. הוא עלה למעלה לקומה שניה ואני ישבתי בחצר אני ובעלי. הוא עלה הוא מראה לרופא הוא אומר היום מה שהיו בחדר המתים מתו, קברנו אותם. קברנו אותם כבר. מה נעשה כל היום טרטרנו אותנו עד הלילה. רק מישהו לקח אותנו ישנו אצלו עד מחר החזיר אותנו למחנה. אפילו לא היה לי כסף לאוטו. רק הוא נתן לי. אחד שהוא מכיר אותנו מתימן תימני.

הלכנו למחנה. אנחנו הלכנו למשרד. הילדה שלנו לא נתנו לנו מתה לא גופה, לא שום דבר. לא תעודת פטירה לא כלום. אז איפה הילדה שלנו? תדאגו לילדה שלנו במחנה. אז הוא אמר לנו בלילה תשמעו ברמקול אם היא מתה או היא חיה. אתם תשמעו ברמקול. היינו כל ערב כל ערב אולי חודש ימים אנחנו שומעים לא נזכרה לא בין המתים ולא בין החיים. טוב. אחר כך אחרי החודש אשה של אחי לקחה אותי לאיפה שהיתה שוכבת. היא אמרה בואי נלך נשאל. אז הלכנו היא

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אומרת לי היא מתה אחות. אני אפילו לא מכירה שם שלה ולא יודעת מי היא. אנחנו באנו כמו אנשים עיוורים לא ידענו לדבר, מאמינים. אנחנו באנו חשבנו נבוא לארץ הקודש הימו אותנו ככה. הם עשו ביזניס עם הילדים שלנו. וחשבנו שאנחנו זרקנו אותם, לא זרקנו אותם. אפילו שיש לי 30 ילד. לא אמרו ילד שלי.

וזוהו אחר כך הילד בבאר שבע. יש לי עוד ילד בבאר שבע. אנחנו עשינו אבל על הילדה ובסוף סידרנו אותנו לנגב, לבדואל. אז אני הייתי בהריון עם ילד. אנחנו היינו שנה וחצי באוהל נתנו לנו באתי הורידו אותנו לאוהלים ואחר כך ילדתי ילד באוהל. אמרו לי אם אני לקח ילד לבית חולים אז אולי יתנו לי... המדריכים, המדריכה של המחנה. אז אמרתי אין לי ברירה הלכתי עם הילד. הילד בסדר, ילד בסדר הכל בסדר.

הגעתי לשמה לקחו הילד ישבתי שמה חצי חודש בבית חולים. והם אפילו לא נתנו לי הילד אניק אותו. אני אומרת תביאו לי הילד הם אמרו אנחנו ניתן לבית התינוקות. אז הייתי יוצאת מן החדר והולכת לבית התינוקות ומראים לי הילד ככה.

היו"ר: בית התינוקות בבית חולים.

מני צביה: בבית חולים סורוקה בבאר שבע. ואחר כך לא היו נותנים לי לא להחליף לו, לא להאכיל אותו לא להכנס לבית התינוקות כלום. רק מרימים מהזכוכית מן בחוץ, אני בחוץ הוא בפנים. הם מאכלים אותו מחתלים אותו מראים לי ככה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: לא הנקת אותו שם?

מני צביה: לא. פעם אחת נתנו לי ויותר לא. הם סגרו אותו ממני.

חצי חודש, אחרי חצי חודש אמרו לי טוב אתם משתחררים והילד ישאר פה. אמרתי למה אני אשאיר אותו? הוא בריא. אין לו שום דבר. אני לא אעזוב הילד. אמרו לא את תשתחררי למושב והילד ישאר פה.

טוב הלכתי הביתה שיחררו אותי והילד נשאר. ותבואי כל יום תראי אותו. הייתי כל יום מתייצבת אני ובעלי לא היה אוטובוס לא היה כלום ואנחנו היינו מרחק מן המושב עד הכביש הראשי היינו הולכים בעגלות היו לוקחים טרמפים עד באר שבע, עד סורוקה באר שבע. אז כל יום היינו הולכים מראים לנו את הדבר רק מן החלון. הילד וחוזרים הביתה ככה עד סוף החודש.

בסוף החודש יום אחד הלכנו בסוף החודש אמרו לנו הילד מת. אמרתי מה זה הילד מת? הילד בריא ושלם. אנחנו באים כל יום לראות אותו איך מת? אז בעלי אמר שהם קראו לי וירד למשרד והם החתימו אותו. בעלי גם לא יודע עברית הוא יודע באשורית לא בעברית. הם החתימו אותו בלי שידע מה היה כתוב.

וזהו אחר כך אמרנו תביאו נקבור אותו. אמרו לנו תבואו מחר תקברו אותו. אז אנחנו התייצבנו מחר בשמונה אני ובעלי. נקבור הילד על מה שהם אמרו אתמול. אז אנחנו מגיעים איפה הילד? תביאו נקבור הגופה. אז הם אומרים לנו אנחנו קברנו אותו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: בלי שם.

מני צביה: בלי שם בלי כלום בלא שם בלא כלום. אנחנו עוד לא לקחנו

אותו הביתח לא עשינו ברית ולא כלום.

אז אחת היתה אומרת לבעלי מה תקראו לו? אז הוא אומר יצא

מבית חולים אנחנו נעשה ברית ונקרא לו. אבל מה אתה חושב

לקרוא לו תגיד לי. אמר אנחנו חושבים לקרוא לו שלום.. אז

היא אומרת לו אני אגיד לך אולי תקרא לו דני? היא שואלת

בעלי. אז הוא אומר למה את צריכה לבחור לבן שלי שם? אני

אבחר לו שם. למה את רוצה לקרות לו דני?

היו"ר: מי זו היתה האחות?

מני צביה: האחות. אז היא אמרה לא אני אגיד לך לי היה אח בגרמניה

והיא רוצה לקרות לו דני. כן. אמרתי קודם ניקח אחר כך

אנחנו ניראה. קודם תביאו לנו הילד לקבור אותו היא אמרה

קברנו אותו.

אנחנו הלכנו הביתה מה נעשה. האמנו להם. אנחנו ידענו מה

הם עושים? מה עשו מן הילדים שלנו בפנים? אז אנחנו הלכנו

התאבלנו עליו כבר היה בן חודש. וזהו. לא היה לי שם לא

היה לי כלום. אבל אני לקחתי ממשרד מרשם התושבים לפי

התעודה, לפי מספר התעודה. ועדת שלגי היתה בבית אצלי.

היו"ר: ועדת שלגי?

מני צביה: ועדת שלגי. והם הביאו ואני עיינתי בתיק ראיתי המספר

שלו, מספר הזהות. אז אני לקחתי מספר הזהות מספר תעודת

לידה הכל ושאלתי במשרד הפנים. שאלתי במשרד הפנים אז

אמרו לי הוא לפי התאריך מה שאצלי אנחנו עיינו כתוב ספר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מספר הלידה שלו. ושמה רשום. אבל שם עוד לא נתנו אבל
 כתוב שהילד קוראים לו דן.

היו"ר: בתעודה?

מני צביה: כן.

היו"ר: פה כתוב שלום.

מני צביה: במרשם התושבים של באר שבע.

היו"ר: ופה נדרה עווד.

מני צביה: זה נדרה.

כ.ה. מימון: זה משהו אחר וזה משהו אחר?

היו"ר: הלא יש ילדה ויש ילד.

כ.ה. קובל: בדו"ח שלגי זה רק לגבי הילד.

היו"ר: פה מופיע דן עם תעודת הזהות שלכם כן? של המשפחה.

מני צביה: אצלי תעודת הזהות. איפה שלנו?

היו"ר: זו תעודה שהוציאו בשנה שעברה.

כ.ה. מימון: זה לא המשך של תעודת הזהות המשפחתית זה תעודת זהות

חדש. זה שלוש אפס שש ופה זה חמש אפס. זאת אומרת זה

תעודת זהות שניתנה מאוחר יותר.

היו"ר: גם לא כתוב שהם נפטרו כתוב שהם לא תושבים יותר.

מני צביה: אם הם נפטרו לא היו במרשם התושבים מופיעים. היו

אומרים הם נפטרו. אבל הם רשומים שמה שהם קיימים. אני לא

מאמינה שהם מתו. ובשנת 65 הם באו לחפש אותה למילואים.

היו"ר: לצבא.

מני צביה: הילדה. הילד בגלל שאין לי שום מסמך, רק עכשיו שלקחתי

ממשרד התושבים. אז אני ידעתי אבל לא היה לי שום מסמך.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

שום שם שום כלום מהילד. אבל הילדה באו לחפש אותה. הם אמרו לי איפה היא? אמרתי הם אמרו לנו בעליה שהיא מתה. אין לי ילדה הם אמרו שהיא מתה. אז עכשיו אני משחזרת שהם רימו אותנו בילדים האלה. הם לא מתו. עד שאני אכנס לקבר אני לא אדע אם הם מתים או חיים. אני מבקשת מן השופט מהועדה הם יחקרו עד הסוף.

כ.ה. קובל: לא קיבלת מידע בקשר למקום הקבורה של נדרה?

מני צביה: כלום. כלום לא קיבלתי. אני רוצה שתבררו על זה שאני אדע בדיוק מה הלך איתם.

היו"ר: את לא זוכרת אף אחד מהאחיות מהרופאים מי ששלח אותך?

מני צביה: לא זוכרת היה לי פתק של הרופא ששלחו אותי לבית חולים. אז היה לי פתק קטנה שחם הרופא שם הכל. אבל אחרי אולי בשנת 65 70 בערך 70. באו חקיימו ועדה מאצלנו.. היתה ועדה שאמרו שיחקרו על הילדים. והם אמרו אם יש לי מסמך? נתתי להם המסמך הזה אבל לא ידעתי שצריך לצלם את זה. נתנתי להם ולא החזירו. הלכתי לחפש אמרו לי שזה במשטרה וזה נמצא בתיק במשטרה. ככה אמרו לי. אפילו תמונות נתתי להם של הילדים. למה הילדים שלי כולם בהירים. כמו אשכנזים אז זה מה שעשו. לא נראים תימנים.

היו"ר: אתם ביידנים?

מני צביה: לא אנחנו רדעים.

היו"ר: רדעים?

מני צביה: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

כ.ה. מימון: תגידי כמה זמן אחרי שהייתם במחנה קרה העניין עם נדרה?

מני צביה: עם נדרה אני הגעתי למחנה אמרתי לך

כ.ה. מימון: בערך.

מני צביה: בערך, בראש השנה, אחרי ראש השנה אנחנו הגענו. אז היינו כיפור במחנה. הכי הרבה הכי הרבה אולי שבעה ימים.

כ.ה. מימון: זה הכל?

מני צביה: נשארתי ואחר כך לקחתי אותה. זהו לקחתי אותה ואחרי שלושה ימים אמרו מתה. זהו.

כ.ה. מימון: עכשיו היו עוד במחנה, עוד כאלה שהיה להם מקרה דומה לשלכם?

מני צביה: בטח יש הרבה רק אני לא יודעת.

כ.ה. מימון: אתם יודעים על זה? אז שמעתם?

מני צביה: יש לי הרבה אבל אני אומרת להם, הם אומרים אני לא יודעת אולי לא יצא מזה שום דבר. הרבה יש לי אנשים מן העיר שלי שלקחו להם. הרבה. אבל בעמידר איפה שאני גרה יש הרבה שהם דואגים לזה.

כ.ה. מימון: וכמה זמן מנדרה לך?

מני צביה: אמרתי לך

כ.ה. מימון: בערך שנה וחצי?

מני צביה: אני .. אחרי חצי שנה מהמחנה. וכבר אני בהריון. אז בבאר שבע נשארתי איזה חמישה, שבעה חודשים וילדתי את הילד. הוא בשנת 50.

כ.ה. מימון: 50.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מני צביה: 50 כן .

כ.ה. מימון: זאת אומרת שנה בערך .

מני צביה: כן . כן שנה משהו כזה . עם ההריון עם הכל . הם הראשונים

שלי . הילדה היא הבכורה והוא אחריה .

כ.ה. מימון: היו לך עוד ילדים לפני נדרה?

מני צביה: לא .

כ.ה. מימון: היא הראשונה?

מני צביה: היא הראשונה היא הבכורה הבאתי אותה מתימן .

כ.ה. מימון: ודן השני .

מני צביה: והילד השני .

כ.ה. מימון: ושלוש השני .

מני צביה: שלוש השני .

כ.ה. מימון: ואתם טוענים שהחליפו לו את השם?

מני צביה: בטוח .

כ.ה. מימון: זה לא אתם ביקשתם לתת לו שם כזה .

מני צביה: לא אמרתי לך האחות ביקשה מבעלי , בעלי יספר לך .

כ.ה. מימון: זה נקודה חשובה מאד .

מני צביה: כן . בעלי אני לא ידעתי שהיא אמרה לו . לא שמעתי אותה

אולי אני שמעתי , אולי

כ.ה. מימון: מתי ידעת שקראו לו דן?

מני צביה: עכשיו שאני

כ.ה. מימון: רק עכשיו?

מני צביה: נסעתי בוועדת שלגי המספר שלי אז אני משחזרת שהיא שאלה

את בעלי תקרא לו דני .

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

כ.ה. מימון: זה באמת נקודה חשובה מאד.

היו"ר: מי זאת היא האחות?

מני צביה: האחות. אבל אני לא יודעת מה השם שלה. אני אמרתי לך
 אנחנו כמו אנשים עוורים לא ידענו לדבר. לא יודעים לדבר
 עברית, לא ידענו שום דבר. לא יודעים איפה ללכת, לא
 מכירים שמות לא כלום.

כ.ה. מימון: כן ברור.

מני צביה: עד היום אני לא יכולה כל כך עברית אבל קצת.

כ.ה. מימון: למה לפי דעתך מה את חושבת? למה לפי דעתך רצו להחליף
 את השם?

מני צביה: בגלל שלא נרגיש. כאילו לא נרגיש שזה הילד שלנו.

כ.ה. מימון: מה את חושבת?

מני צביה: אני חושבת שהם רימו אותנו.

הבעל: היא אמרה שיש לה את והוא הלך לגרמניה. והיא רוצה להחליף
 את השם אמרתי לה את לא תקבעי לי.

כ.ה. מימון: יפה.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך הפתק הזה שנתנו לך שתלכי לרחוב
 העליה את זה קיבלת,

מני צביה: לא לקחו אותה, לא נתנו לי בחזרה.

היו"ר: חכי את לא יודעת מה שאני שואל.

מני צביה: סליחה.

היו"ר: זה קיבלת בבית חולים דג'אני.

מני צביה: קיבלתי בבית חולים דג'אני הפתק הזו וחלכתי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: טוב יודעים את הסיפור. בבית חולים דג'אני אמרו לך לפני

סקיבלת את הפתק שהילדה מתה לא?

מני צביה: כן אמרו לי.

היו"ר: אז איך הסבירו לך כאשר נתנו לך את הפתק לכי תחפשי בהדסה

מה? מה תחפשי אם הילדה מתה?

מני צביה: אם הילדה מתה אם היא בחדר המתים.

כ.ה. מימון: לראות אותה בחדר מתים?

מני צביה: אמרו לי זה שהלכתי קודם פעם ראשונה לבית הזה

המשופץ... אז הוא אמר לי אם את רוצה, 'גולטלו' אני רוצה

לראות אותה. אני רוצה תעזור לי. אז הוא אמר לי טוב את

רוצה ללכת להדסה לחפש אם בחדר המתים? אמרתי לו בסדר.

הוא נתן לי פתק והלכתי. איפה שנתנו לי שמה הלכתי.

היו"ר: לפי הדיבורים שאת שמעת שם בבית המשופץ אם הוא אמר לך

שתלכי לחדר המתים בהדסה ותחפשי סימן שגם בבית הזה

התעסקו עם ילדים.

מני צביה: אני בטוחה.

היו"ר: את בטוחה

מני צביה: אני בטוחה שהיה קשר, קשר ביניהם כל המאפיה הזו. אני

בטוחה.

היו"ר: את אמרת לי קודם שאת חושבת שהם עשו את זה בשביל ביזניס.

מני צביה: בטח בטח. מכרו אותם בכסף.

היו"ר: אז זו מחשבה שלך? או שמעת?

מני צביה: זו המחשבה שלי

היו"ר: או שמעת גם מאחרים שהם חושבים כך?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מני צביה: מני צביה: הרבה חושבים שהם רימו אותם ומכרו אותם.

היו"ר: הרבה זה מי הם ההרבה?

מני צביה: שיש להם ילדים נאבדים.

היו"ר: שאת מכירה?

מני צביה: כן יש הרבה

היו"ר: זו שמועה כזו שעברה.

מני צביה: כן.

היו"ר: טוב תודה רבה.

מני צביה: בבקשה תודה רבה לכם.

העדה - הגב' בתיה קלימי

היו"ר: אנחנו ניגשים לשמוע את עדותה של מלכה קלימי בתיק 38/95.

אז ככה שמך מלכה קלימי כן?

בתיה קלימי: כן.

היו"ר: ואת הגשת הבקשה להופיע פה.

בתיה קלימי: כן.

היו"ר: טוב תספרי לנו את הפרטים כי במכתב שכתבת זה לא כל כך

ברור.

בתיה קלימי: נכון זה לא כדי לל לקבוע את התור. קודם יש לי בקשה

על כבוד השופטסי והדיינים שיתחשבו בנו כמו שטיפלו ביוסי

שוכמכטר זה ילד עחד חרשו את העולמות חרשו את הזה מה לא

עשו עד שמצאו אותו. אז גם תתחשבו במידת מה, באותה מידה

באותו יחס.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

עכשיו אני עליתי מאירן ולא מתימן מפרס. בינואר 50.
 הייתי בהריון ילדתי כניראה במאי בבית חולים בחדרה. היינו
 במחנה פרדס חנה זה שכחתי להגיד. אחרי מיון בשער העליה
 העבירו אותנו לפרדס חנה, מחנה א'.
 אז ילדתי בחדרה כניראה הבית חולים היה קוראים לו בית
 חולים ברנדיס. אחרי כמה זמן הלכתי שאלתי הוא היה צריף
 כזה.

היו"ר: את מתחילה מבית חולים בחדרה אבל איך הגיע זו ילדה?
 ת. זה אני באמת לא יודעת אם ילדה או ילד.

היו"ר: את לא יודעת?

ת. לא. רציתי לבדוק מזה כי לא דעתי כמו שאמרו, רציתי לפתוח
 מה האחות נתנה לי ביד.

היו"ר: רגע אחד. את היית במחנה,

בתי קלימי: פרנס חנה.

היו"ר: פרדס חנה.

בתי קלימי: כן.

היו"ר: מה גרם לך ללכת לבית החולים?

בתי קלימי: הלכתי ללדת, שם בית יולדות.

היו"ר: ללדת בסדר. חשבתי שהיה עניין של בית תינוקות באמצע.

בתי קלימי: לא לא בית יולדות.

היו"ר: הלכת ללדת בסדר.

בתי קלימי: שמה ילדתי ואפילו שתי אחיות אני זוכרת אותם עד היום

אחת היתה פרסיה קראו לה יהודית והאחת האחות הראשית קראו

לה רחל רזונת עם משפקים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: אז ילדת ורצית לדעת,

בתיה קלימי: כן. ילדתי לפנות בוקר אני זוכרת הנקתי אותו, אותה איזה שלושה ימים. ביום השלישי.

כ.ה. מימון: מה לא רצית לדעת אם זה בן או בת?

בתיה קלימי: כן רציתי לדעת מה.

כ.ה. מימון: אבל אם הנקתי אותה לא יכולת לבדוק.

בתיה קלימי: היה חיתולים מה איך אני ידעתי מה היתה פתוחה. היה חיול כזה. חבילה גוש.

כ.ה. קובל: ווכשילדת לא אמרו לך מזל טוב נולד לך בן מזל טוב.

בתיה קלימי: את האמת אמרו לי שאלו אותי מה יש לך אמרתי יש לי שלוש בנות. אז אמרו מזל טוב. בשולחן אחות אחת זקנה היתה. אז לא יודעת בן היא אמרה מזל טוב זה ארבע. חשבתי היא מתכוונת לארבע ילדים או לארבע לא יודעת.

אז יום השלישי לא הביאו את הילד הביאו כל התינוקות שלי לא הביאו ואני שאלתי את האחות בפרסית איפה תינוק שלי בפרסית. היא הלכה לחדר התינוקות כניראה וחזרה ואמרחה לא אסור לך להניק אותו. למה? הוא מרגיש לא טוב, היא מרגישה לא טוב. כי בפרסי אין שהוא זכר ונקבה אז ככה לכן לא ידענו. אין זכר ונקבה אין הכל אותו דבר.

יום יומיים שלושה הייתי שם נדמה לי איזה שבוע עשרה ימים שיחררו אותי שאלתי אחרי זה אמרתי נו עוד לא טוב? אמרו לא שלחו אותו לחיפה.

היו"ר: לבית חולים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

בתי קלימי: כן לבית חולים בחיפה. אני השתחררתי אחרי שבוע אולי עשרה ימים שוב פעם הלכתי לאותו בית חולים שילדתי שאלתי אותה מה התינוק לא החזירו אותו? אמרו לא הוא חולה בבית חולים. לקחתי כתובת הלכתי לבית חולים אולי כבר לקח איזה 20 יום ביחד עם הלידה וכל זה. מצאתי את הבית חולים איך שלא יהיה. בפעם הראשונה שעליתי במעלית, לקחו אותי במעלית. כמו שאמרה הגברת מרחוק אמרו הנה תינוק שלך. לא ידעתי היה חדר תינוקות. מרחוק. נו מה? מרגיש לא טוב. חזרתי הביתה כי השארתי שלושה ילדים באוהלים, שלושה ילדים ולילה.

אחרי 10 ימים שבוע שוב פעם הלכתי לאותו בית חולים ברמב"ם אז הלכו שוב פעם עלינו מחפשים איך מה מו, לא היה לו שם. שם שלי רק. חיפשנו חיפשנו אין. אז אמרו תלכי למשרד. הלכתי למשרד מזכירות משהו כזה. הפקיד איך קרה מתי היה, מה היה את ראית מה זה? הכל אמרתי מה שידעתי. הפקיד הזה הלך לחפש ולא חזר. חכיתי חכיתי חכיתי האדם הזה לא חזר. ואין לי אוטובוס לפרדס חנה. יש זמן מסוים אוטובוסים. אני באמת גם עזבתי. אמרתי הוא לא חזר ילדים לבד. עם בעלי לא היינו כל כך.

לקח עוד כמה זמן באמת חזרתי שוב פעם אז שוב פעם אז הלכתי לאיזה מקום שוב פעם הפקיד אחד אמר כן גברת זה מת. מת או מתה אני לא זוכרת בדיוק. איך מתה? איך מה, לא זה מתה. מתוך האמונה אמנו. כי אנחנו עדות המזרח לא משקרים. אנחנו מאמינים לכן אמרו אולי פרמיטיבים בשביל זה קוראים לנו ככה. אנחנו ישרים ומאמינים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אבל בכל זאת חלב לא נתן לי לחיות. אחרי כמה זמן שוב פעם אמרתי לא אני אלך עכשיו לבית חולים הלל יפה שמה אז כבר הלכתי שאלתי מה קראו לבית החולים הזה ומה איך היה אז אמרו שקראו הצריף לא היה. אחרי עשר שנים זה היה. הלכתי לבית חולים הלל יפה מישהו צעק עלי מה עכשיו אחרי 10 שנים את שואל על הילד? מישהו אחר לא לא אל תצעק אל תצעק. היו מקרים כאלה. תלכי כמו שאת חוקרת פה תלכי ישר לחיפה תחקרי.

זה יה בשנת 62 משהו כזה. הלכתי לבית חולים בחיפה ברמב"ם. עוד הפעם קצת ידעתי עברית שאלתי, ביקשתי תגידו לימה איך? באמת שלחו אותי לארכיב. הלכתי לארכיב אמרתי ילדתי כך וכך אבל את שמו לא היה, לא יודעת היה שם משפחה בעלי או שם משפחה שלי קלימי. בשם משפחה של בעלי לא מצאו אמרתי לא חושבת שזה היה משפחה שלי קלימי. אז בשם קלימי מצאו את התיק. היה הרבה מסמכים אניי עד עכשיו מטומטמת ידעתי פחות או יותר לקרוא למה לא ביקשתי תביאו את התיק הזה מה כל זה, כל הדפים האלה. אז דפדף דפדף גברת זה נפטר. התינוק שלך נפטר. טוב קבלתי מה לעשות זההו זה הלכתי עד החצר וחזרתי רציתי לדעת מתי נולד ומתי נפטר. חזרתי אמרתי תסלח לי אולי תגיד לי מתי נולד? אמרו ב-3.5 ומתי נפטר ב-13.8. האמנתי עד עכשיו.

בסוף שמענו ועדת חקירה קמה עניינים קמו שזה כל זה היה בלוף ולא מתו ולא הרגו ולא כלום. אז מאז אני כמו שאומרים בחקירות בתקוות.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: את זוכרת מישהו מכל האנשים שטיפלו בך,
בתיה קלימי: אחד אחד היא היתה אחות מעשית קראו לה יהודית פרסיה
היתה.

היו"ר: זו היתה באיזה בית חולים?

בתיה קלימי: בברנדיס איפה שילדתי. בחדרה.

כ.ה. מימון: יהודית ורחל.

בתיה קלימי: בבקשה?

כ.ה. מימון: ורחל אמרת.

בתיה קלימי: ואחות ראשית היה לה מגן דוד על הכיפה, כניראה זה
אחות הראשית קראו לה רחל רזונת עם משקפים ראיח. זאת
באמת נראה אחות ראשית לא יודעת מה קראו לה רחל. והיה גם
רופא שחרר כזה

היו"ר: יש בית חולים?

כ.ה. מימון: היה בית חולים קטן כזה.

בתיה קלימי: זה היו צריפים כאלה.

כ.ה. מימון: זה היה בית חולים קטן לא גדול.

בתיה קלימי: זה לא היה בית חולים היו צריפים כאלה.

כ.ה. מימון: מין מרפאה גדולה כזו.

בתיה קלימי: כן. אחרי שהלכתי ראיתי מרחוק זה בתוך מעברה כזה
צריך כזה ארוך. אבל יש מקרים, היתה צריכה לבוא קרובה
שלי הבן שלה בא בגיל עשר, עשרה חודשים גרו בבנימינה ואת
הילד הזה אשה אחת אמרה מה הילד הזה, כניראה היה מצונן
תקחי אותו למרפאה. לקחו אותו למרפאה ולא החזירו אותו עד
עכשיו. אבל מה ההורים הלכו לשאול לקחו אותם לבית חולים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

ברמב"ס. אני גם ביקשתי את החקירה, יש לי את המכתב שלהם. הביאו מזוודה וקורדס כל חקרו אותם איך הילד, בן כמה, איך הוא ניראה ומה מי מו, איך השיער איך העיניים הכל חקרו אותם. טוב תחכו נביא את הילד. הביאו מזוודה פתחו מזוודה הנה הילד שלכם מת בתוך מזוודה.

בן דוד שלי זכרונו לברכה כבר אמר לא יודע הילד הזה היה ניראה לי ככה רך כזה משהו כזה. נגעתי בו ואשתו לא יכלה לגעת בו. אבל עכשיו אנחנו מגיעים למסקנה זה היה בובה וזה לא ילד במזוודה. גופה לא מביאים במזוודה.

היו"ר: זה את ראית?

בתי קלימי: לא הם סיפרו לי.

היו"ר: הם יכולים לבוא הנה להעיד?

בתי קלימי: היא תבוא היתה צריכה לבוא. כנראה האוטו הם גרים בנס הרים רחוק אז כניראה אוטובוס עזב אותה.

היו"ר: איפה היא גרה?

בתי קלימי: בפרוזדור ירושלים במושב נס הרים.

היו"ר: זה קרוב נס הרים לא?

בתי קלימי: יש אוטובוס בשעה מסוימת. אין לה רכב. אבל המסמך

שאני ביקשתי מועדת חקירה זה איתי. אמרתי אני אביא את המסמך אביא את תעודת עולה. והילד הזה אני עבדתי בביטוח לאומי בזהויים ואימותים בסקרנות חיפשתי מצאתי אותו שהוא לא מת. החליפו את תאריך הלידה מ-49 ל-45 את השם היה מנשה קראו לו משה. ושם משפחה שיבשו ארג'ואני קראו לו ארג'ואני. ושם אבא אותו אבא באותו תעודת זהות אבל הקוד

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

של הישוב לא מצאתי. לא היה קוד הישוב. הייתי חולכת איך
 שלא יהיה לא ידעתי.

היו"ר: אבל עכשיו את מדברת על

בתי קלימי: על הילד ההוא.

היו"ר: הילד של

כ.ה. מימון: לא שלך

היו"ר: לא שלי לא.

בתי קלימי: שלי לא היה לו שם. שלי היה תינוק לא הבאתי אותו

הביתה בכלל. זהו. אז אני מאד מקווה שתצא משחו שיצא

תועלת מכל זה.

היו"ר: אני מקווה.

בתי קלימי: תודה רבה

העד - הרב מעטוף

היו"ר: אדוני הרב יצחק קמר? מעטוף קמר?

הרב מעטוף: מעטוף

היו"ר: מעטוף?

הרב מעטוף: כן. היא לא באה היא עכשיו בנופש, נופש של נשים. לא

באה.

היו"ר: בסדר. אתה יודע את כל הפרטים. כן.

כ.ה. מימון: אתה יצחק?

הרב מעטוף: אני יצחק.

היו"ר: ומה זה קמר?

הרב מעטוף: קמר זה ירח.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: אני יודע. גם אני יודע מה זה קמר. אבל הבקשה היא מטעם הרב יצחק ותמר

הרב מעטוף: הם עיברתו את השם מקמר לתמר.

היו"ר: קמר היה השם המקורי?

הרב מעטוף: השם המקורי קמר.

כ.ה. מימון: ואתם החלפתם את השם?

הרב מעטוף: היא החליפה את זה בתמר.

כ.ה. מימון: מי זה היא האשה?

הרב מעטוף: האשה.

כ.ה. מימון: אבל זה גם שלך השם משפחה.

הרב מעטוף: כן. משפחה זה בסדר. השם הפרטי היא עיברתה.

היו"ר: מה שם המשפחה?

הרב מעטוף: מעטוף. זה הכל.

כ.ה. מימון: בתעודת הזהות שלך מופיע מעטוף?

הרב מעטוף: מעטוף

כ.ה. מימון: אז מה זה קמר?

הרב מעטוף: קמר זה השם הפרטי הקודם. הם עיברתו מקמר לתמר.

כ.ה. מימון: זה שם פרטי?

הרב מעטוף: זה שם פרטי.

כ.ה. מימון: אבל מעטוף נשאר.

הרב מעטוף: מעטוף זה נשאר כולנו.

היו"ר: אני מזכיר לך הרב יצחק מעטוף שעליך לומר את האמת, את כל

האמת ורק את האמת. בבקשה תספר לנו במלים שלך מה שקרה

בקשר לבן הבכור שלכם. אני לא רואה שם. נתת לו שם?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

הרב מעטוף: נתתי לו שם. שלמה.

היו"ר: שלמה?

הרב מעטוף: כן.

היו"ר: אני מבין שהוא נולד בחודש השביעי של שנת 51.

הרב מעטוף: כן.

היו"ר: באוהל?

הרב מעטוף: 15.

היו"ר: באיזה מחנה?

הרב מעטוף: זרנוקה.

היו"ר: על יד רחובות. אז הוא נולד במחנה. יילדו אותו מילדות

מבוקרות ממחנה מתימן. זאת אומרת שבאו,

הרב מעטוף: הם המיילדות שלנו מתימן.

היו"ר: טוב מה קרה?

הרב מעטוף: זה שאני אומר את האמת תמיד אמרתי את האמת ואני ממשיך

להגיד רק את האמת. כי אנחנו אין לנו דבר אחר. אנחנו

התימנים אין לנו אנחנו אמיתיים אין לנו שפה אחרת רק אמת

להגיד.

היו"ר: אני רוצה להגיד לך שכאשר הסתכלתי עליך לא חשבתי שאתה

עומד לשקר. אבל אנחנו צריכים לעשות את זה לפי החוק

שלנו.

הרב מעטוף: אתה צודק.

היו"ר: זה הכל.

הרב מעטוף: טוב הסיפור הוא ככה. אני עליתי ארצה משנת 50 נדמה לי

חודשיים או שלושה חודשיים היינו בעין שמר. ומעין שמר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

עברנו לזרנוקה. אני קבלתי אוהל 15 ואשתי היתה בהריון.
 כשהיתה בהריון בחודש התשיעי היא קיבלה משהו, הרגישה
 כאבים כאן,

כ.ה. מימון: צרים

הרב מעטוף: כן. בערך יומיים לפני הלידה. יומיים או שלושה ימים
 לפני הלידה. אז שמה אצלנו יש זקנים לא מכירים שום דבר.
 הצלחם הרפואה זה מכוות אש עושים. ועשו לה מכוות אש. אני
 באתי מהעבודה אני רואה שהיא כאן כוויה, למה? מי עשה את
 זה? אמרה לי הזקן הזה. הוא כבר מת, כבר מתו כולם.
 טוב מה אני יכול להגיד. גמרנו. אם הייתי נוכח לא הייתי
 נותן להם לעשות את זה.

כ.ה. מימון: עשו לה מכווה?

הרב מעטוף: עשו לה מכווה. זה התרופה שלנו. שלושה ימים האשה תמיד
 סובלת מכאבים בלילה מתפתלת מכאבים. בלילה האחרון עלו לה
 הכאבים הרבה קראתי לזכרונה לברכה אמא שלי, אמרתי אמא
 תשמעי האשה לא כמו אתמול ולא כמו שלשום היא מתפלת
 מכאבים. באה אמא שלי הסתכלה עליה אמרה שעה טובה עוד מעט
 תלד. הלכה הזמינה עוד שתיים שכנות זקנות כולם. אמא שלי
 גם כן מיילדת היתה. אין לנו איפה להזעיק מגן דוד ולא
 יודעים כלום אין לנו לא טלפון ולא שום דבר.

היו"ר: לא היתה מרפאה?

הרב מעטוף: היתה מרפאה אבל זה היה בלילה

היו"ר: סגורה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

הרב מעטוף: סגורה. בלילה. לפנות בוקר היא ילדה. אמא שלי מסתכלת
 והנה ראתה כאן בעכוז של הבן של התינוק משהו מין

היו"ר: סימן

הרב מעטוף: כן מין סימן כניראה מן האש. ניסו לפתוח אמרו זה מים
 ובטח זה ירד. אמרתי להם חכו לא לנגוע בכלום. הלכתי
 לרופא, הזעקתי את הרופא בא הרופא הסתכל על הילד אומר
 דחוף בית חולים. לקחתי את האשה עם התינוק לבית חולים
 ברחובות בקפלן. הבאתי את הילד. בדקו את האשה, בדקו את
 הילד ואמרו תלכו הביתה. אשה אחרי לידה למה אתם לא
 מאשפזים אותה. מה זה? אמרו תלך. הלכו עזבו אותי. אתם
 תנו לי משהו שאני באתי כאן, תנו לי אישור שאני באתי
 שאתם בדקתם אמרו אנחנו נשלח לרופא.
 התחלתי להתאכזב ולצעוק מה אני יכול לעשות.

היו"ר: שיחררו את האשה ואת התינוק השאירו?

הרב מעטוף: לא לא שיחררו אותם את שניהם. אני בקשתי שישאירו אותם
 כמו כל היולדות כמה שעתיים או שלוש לפני הלידה. והבאתי
 עדיין כמו שאומרים עוד חי כל הפצע והם לא הסכימו לקבל
 אותה.

חזרתי למעברה אמרתי להם תנו לי אישור שאני הבאתי כאן
 ועל סמך מה אתם משחררים את זה, אמרו אנחנו נשלח לרופא.
 טוב מה אני יכול לעשות? חזרתי למעברה הלכתי לרופא
 סיפרתי לו את הסיפור. אמר זה לא טוב. מה אני אעשה? אמר
 תשמע אני שולח אותך עכשיו לצריפין באותו היום עוד.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

בצריפין הגעתי לחדר קבלה. בא איזה רופא אחד הסתכל ככה, הסתכל רק על הילד אמרתי לו תבדוק את הילד. טוב בסדר אנחנו לא מקבלים. למה? אין לנו מקום. טוב בסדר מה אני אעשה. הלכתי. חזרתי לרופא הרופא למחרת שלח אותי לבית חולים הדסה כאן בירושלים. לקחתי מונית אני בלי האשה, האשה כבר לא לקחתי אותה אמרה אני לא יכולה היא כבר הרגישה לא טוב. אני לא יכולה. לקחתי אני את התינוק לבית חולים קפלן כאן בירושלים בדקו את הילד.

היו"ר: הדסה.

הרב מעטוף: הדסה הדסה.

היו"ר: בלי האשה.

הרב מעטוף: בלי האמא בלי האמא. כי האמא אמרה אני לא יכולה כבר. שלושה ימים אחרי הלידה אני כבר לא יכולה אני לא מרגישה טוב. לקחתי את הילד בדקו את הילד ואמרו לי לך הביתה הילד קח את הילד. הילד יהיה בסדר. בסדר אז למה אתם לא מאשפזים את הילד תקחו אותו. לא. תן לי פתק תן לי אישור אנחנו נשלח לרופא. טוב מה אני יכול לעשות עולה חדש לא יודע אפילו לדבר הרבה אמנם אני הייתי קצת פיקח אבל זה לא זה, לא זה עוד לא מספיק. אם הייתי פיקח כמו היום היה משהו אחר. אבל, טוב אני חוזר לרופא ומספר לו את הסיפור הזה לא סליחה. הלכתי היה אצלנו עיתונאי מהצופה סיפרתי לו את כל הדברים. פירסם את זה ב"הצופה". את המקרה הזה שחם לא רצו לקבל את הילד. למחרת עוד פעם החזיר אותי לצריפין הרופא.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

בפעם השניה קיבלו את הילד. לקחתי רק את הילד קיבלו אותי. הכנסתי אותו לבית תינוקות אני במו ידי ואמרו לי בסדר. המשכתי לבוא כל יום בלי אמא. אמא בא להניק ועוזבת ואני בעבודה. מניקה אותו והיא חוזרת היא באה לבד. אני תמיד בעבודה. אני כל יום אחרי העבודה ישר לבית חולים. לא עזבתי את הילד רגע אחד.

נשאר איזה בערך לא זוכר שבוע שבועיים משחו כזה. אני באתי ערב אחד אחרי העבודה אני לוקח את הילד. שיחקתי איתו פתחתי את הזה הפצע כמעט כבר

היו"ר: התרפא

הרב מעטוף: התרפא כמעט התרפא. אמרתי לאחות תראי הילד כבר בריא אני עוד לא עשיתי לו ברית, עוד לא עשיתי לו ברית אני רוצה לקחת את הילד. אמרה לי תשמע אני לא יכולה לקבוע אני אזמין את האחות הראשית. הזמינה את האחות אמרתי לה אני רוצה לקחת את הילד. כי עוד לא עשיתי לו ברית. אמרה לי תראה אתה מחר אל תבוא אלא תתקשר ואנחנו נודיע לך מתי אתה יכול לבוא לקחת את הילד. בסדר. למחר לא באתי. ניגשתי לרחובות לטלפון אחד התקשרתי ענתה לי איזה אחות ככה בגמגום. אמרתי לה תגידי לי אמרו לי שהם יודיעו לי מתי אני אבוא לקחת את הילד. אמרה תחכה. חיכיתי על הטלפון עלתה באה אחות אחרת. לא אותה, אמרה לי תראה חל שינוי במצב הילד. איך חל שינוי? שלשום אני ביקרתי אותו שיחקתי איתו אפילו איך? איך? אמרה תשמע תבוא. חל שינוי בבריאות הילד. טוב הלכתי. נכנסתי לחדר תינוקות מסתכל

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

במיטה אין הילד, אין זה. אני בא איזה אחות תדבר איתי איפה הילד. תגיד לי מי זה ענתה לי בטלפון שאני אבוא מי? תגידו לי מה. אף אחד לא ענה לי. הכל שקט. באה איזה אחות אחת קוראים לה מרים. מרים קוראים לה. אמרה לי תשמע הילד שלך מת. איך מת? אתמול שיחקתי איתו איך מת? טוב אם אתם אומרים מת אני רוצה לראות את הילד. אני קובר אותו. אמרו אנחנו כבר קברנו אותו. איך קברתם אותו? תנו לי תעודת פטירה, או תעודת קבורה ותגידו לי איפה קברתם אותו. למה אנחנו לא יודעים לקבור? אנחנו יודעים לקבור וקברנו כמה אצל התימנים ברחובות במרמורק שמה. הלכה עזבה אותי.

מה אני אעשה? התחלתי להשתולל, התחלתי להפוך מיטות. התחלתי לצעוק אין עם מי לדבר. פתאום באו שני בחורים תפסו אותי בידים וזרקו אותי החוצה. ריבוננו של עולם איפה אני במדינת יהודים או מה?! אף אחד לא ענה לי. יצאתי בחוץ רק לבכות. פשוט מאד לבכות.

אני יושב בחוץ פתאום באה אלי איזה אחד גם כן מהם ככה יש לו צורה, אני חושב מהרופאים התחיל ללטף אותי אומר לי תשמע מעטוף אם הם אומרים לך שהוא מת אתה תאמין להם. אנחנו יהודים. אנחנו זה, פה ואתה עוד צעיר ואתה זה. אבל ריבוננו של עולם אנחנו יש לנו עוד כאשר הילד מת לפני חברית עושים לו ברית על הקבר. אני עכשיו רוצה להיות בטוח. מי קבר אותו? תתני לי שם מחברה קדישא ובאיזה מקום אני הולך אם ביצעו את הקבורה כדת ויש לי מסמך? - אומר לא קברנו אותו זה הכל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אז בקיצור שיכנע אותי הרופא הזה אני לא יודע אפילו איך קוראים לו אבל הוא ניראה לי שהוא אחד הרופאים. אז במתיקות המלים שלו הוא שיכנע אנחנו יהודים, פה זה וזה. אני באמת שהאמנתי שאנחנו יהודים.

חזרתי למעברה סיפרתי לאחים שלי אמרו אין דבר כזה. אחים שלי שוב פעם הלכו לבית חולים דיברו איתם שמה אין לכם מה לעשות כבר קברנו אותנו. אמרו לנו תנו לנו תעודה, תנו לנו זה - אין לך עם מי לדבר.

מאותם הימים אני לא ידעתי שיש עוד מקרים כמו שאני. אנחנו עולים חדשים נאמנים ומאמינים למדינה באנו לבנות את המדינה. באנו במסירות נפש למדינה ולא חשבנו שאנחנו נמצא חומר כזה שיעלימו לך בנים - לא חשבתי. וועדת איך קוראים לה הראשונה,

היו"ר: מינקובסקי

הרב מעטוף: מינקובסקי אני לא נרשמתי למה? כי אני לא ידעתי מזה ואני הייתי בצבא. אחרי זה, אחרי חודש בערך אחרי המקרה אני הלכתי התגייסתי לצבא שירתתי את המדינה ברוך השם. הייתי בקורס קצינים אני קצין בצבא ואחרי ששמעתי את ועדת שלגי אז אמרתי, שמעתי את הפרסומת הזאת בגדול אמרתי בודאי. למה? כי תמיד הילד הזה, תמיד בלב שלי. תמיד לא שכחתי את הילד הזה ילד עלם כזה. מזהו ככה. ילד בכור. אני רוצה לקיים הרבה מצוות. וחכמים אומרים גזירה היא שהמת ישתכח מן הלב. כל מי שהוא מת חייב להשתכח אם לא נשכח מן הלב לא היו מפסיקים בבכייתו. הילד הזה לא נשכח

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

ממני. לא נשכח ממני אני כמעט קבלתי מחלת לב. הייתי ככה.
 אני לא יודע שפונים למשטרה, שפונים לבית המשפט. אבל
 במשך הזמן אנחנו מתחילים.

עכשיו בוועדת שלגי כאשר נרשמתי אני מקבל טלפון בעבודה.
 ממשד הרישום. אמרו לי אתה מעטוף יצחק? אמרתי כן. נפטר
 לך בן? אמרתי להם כן נפטר לי בן. מה שמו? מסרתי לה את
 השם ואמרתי לה זה השם שלו וזה הכל.

כ.ה. מימון: איזה שם נתת לו?

הרב מעטוף: נתתי לו שם שלמה. אני אמרתי להם כששאלו אותי איזה שם
 תתן לו אמרתי שמע אנחנו נוהגים לא אומרים את השם בפומבי
 רק אחרי חברית. אבל אנחנו מתכווננים לקרוא לו שלמה. אז
 חכיתי בערך איזה כמה חודשים פתאום עוד אני מקבל טלפון
 בבית ממשד הרישום אברהם צרפתי קוראים לו. קוראים לו
 אברהם צרפתי ממשד הרישום. אז אמר לי תגיד לי אתה אנחנו
 חיפשנו את הבן שלך בתאריך הזה לא מצאנו שם כזה. אמרתי
 לו תגיד איזה תאריך? הוא אמר לי ב-7.2 אמרתי לו כאן יש
 טעות. כאן יש טעות. אמרתי לו התאריך הוא נולד בין 15.7
 ל-18 לא זוכר למה כי אין לי מסמך אין לי תעודת לידה אין
 לי לא נתנו לי אבל מה שאני זוכר איך הייתי אני זוכר
 מתעודת לידה של בן אחותי. אשתי ואחותי נולדו כמעט
 יומיים ביניהם הבן אז רק מתעודת לידה של בן אחותי. אז
 אמרתי לו התאריך הוא בחודש השביעי אמר טוב נחפש.
 אחרי זה אני מתקשר לאברהם צרפתי אמרו איננו כבר. הוא
 איננו. טוב איננו אז מה אני יכול לעשות?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

כ.ה. מימון: באיזה שנה זה היה כשהתקשרת?

הרב מעטוף: כשהתקשרתי?

כ.ה. מימון: זה אחרי שקמה ועדת שלגו בערך שנתיים שלוש. בערך

שנתיים שלוש. משחו כזה לא הרבה. כאשר היתה הפגנה כאן בירושלים בבית המשפט שאירגן אותה משה נחום אני הייתי שמה, הייתי בין הדוברים אפילו צילמו אותי בעיתון. עכשו כתבה ואני פוגש אחד קוראים לו עמי חובב. אני מוסר לו מכתב הנה יש לי עוד העתק מזה. מסרתי לו את המכתב אמרתי לו תקרא את זה. שמעתי על עמי חובב שהוא תימני. אז אמר לי בטח יעזור לי משחו. נתתי לו את המכתב הזה בסדר הלכתי. חזרנו הביתה באותו היום עוד אני מקבל טלפון מחובב לבית אני עוד הגעתי. אומר תשמע אני מסרתי את השם של הבן שלך ואת השם שלך. אבל מה הילד מת. אמרתי לו זה כבר אמרו לי בשנת 50. אז איך אני אחיה בטוח שהוא מת? אמרתי לו אתה שומע מה כאשר אני אדע בטוח שהוא מת אז אני מנוחם. אבל חס וחלילה אם ימצא הבן שלי כמו השמועות האלה באיזה כנסייה אז מה עשיתי. אבל אם הוא מת אני יכול לקבל תנחומים. אם הוא ימצא מאומץ באיזה משפחה חרדית - ניחא. אמנם קשה לי אבל ניחא. אבל כאשר ימצא הבן שלי באיזה כנסייה אז אני ילדתי לריק אם כבר ככה. אז אמרתי לו אתה יכול למסור לי את הרשימה הזאת? אומר אני לא יכול עד שהוועדה תאשר את זה. אמרתי לו שמע כל זמן ואתה לא יכול למסור לי איזה מסמך שיחיה בידי אני התביעה שלי עדיין קיימת. זה הכל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

וזזה הסיפור.

היו"ר: אחרי שלגי הודיעו לך משחו?

הרב מעטוף: לא אף אחד לא הודיע לי. חוץ מעמי הובב הוא הודיע לי אף אחד לא הודיע לי. זה הכל. ועכשיו אני רוצה לדעת אם עמי הובב יש לו יד אתכם? אין לו יד? טוב אז על איזה חומר אתם יכולים להתבסס חקירה מחדש? מה זה תתן. איך אתה יכול צריך להוכיח כאשר אתה לא תקח את הרשימה מעמי הובב את החקירות שלו ותראה אז איך אתה יכול להמשיך? תגיד לי אני לא מבין, אני לא מבין, איך, אני לא יודע.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך

הרב מעטוף: אני משאיר את ההמלצה בשבילכם.

היו"ר: אתה רוצה שנפסיק את החקירה?

הרב מעטוף: לא. אני לא אומר שתפסיקו. אבל אני אומר למח מדינת ישראל לא תראה אותי שאני מדבר מולך ככה למה?

היו"ר: בסדר.

הרב מעטוף: למה זה בחשאי? למה זה בהסתר למה? מה קרה?

היו"ר: תשמע, תשמע

הרב מעטוף: מה עשינו?

היו"ר: תשמע. החומר שאצל עמי הובב יהיה בידינו.

הרב מעטוף: טוב בסדר. אז יש על מה להמשיך ואנחנו מחכים לתוצאות.

תאמין לי כל החרדה שלי שאני לא אמצא את הבן שלי באיזה כנסייה זה הכל. אבל זה מה שהממשלה שהמדינה שותקת ומה שעשתה לחומר של אנשים תמים שבאו, אני עזבתי בית המש קומות עם בית מלאכה לצופרות ככה הכל לקחתי רק את הגלימה שלי הלכתי ככה. בשביל שאמרו לנו לבוא לארץ ישראל.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

אני מקווה היום שתהיה תועלת ולא נצטרך עוד לדבר על חשבוננו. כי אם אנחנו מדברים על ארץ ישראל אנחנו מדברים על עצמנו וזה לא יפה. וזה לדור הבא כבר מתחילים.. הם אומרים אם היינו יודעים לא היינו מתגייסים לצבא ברוך השם הבנים שלי כולם חיילים קרביים. אמרו זה עושה לנו חמדינה?

היו"ר: טוב אני לא רוצה להרבות בדברים אבל הוועדה הזו קמה בגלל אותה הסיבה שרוצים לדעת. עכשיו אחרי 45 שנה קשה למצוא. הנה אני שואל אותך אם אתה מכיר מישהו מהאנשים שהיו בבית החולים הזה והשני והאחיות - טוב אתה אמר שם אחד וזה יכול להועיל לנו.

הרב מעטוף: אני ידעתי.. אתה עכשיו הזכרת לי באמת הזכרת לי. למה שאלתי אותה? אני באתי וחם מטפלות אורזים ילדים מחתלים אותם ושמים אותם במיטות ככה שלוש ארבע במיטות. אז אמרתי לו הבן שלי ביניהם? אמר מה אתה שואל אותי שאלות כאלה. איך קוראים לך? מרים.

היו"ר: תודה רבה.

העד - מר מאיר שקד

היו"ר: אנחנו ממשיכים בעדות בתיק 36/95 יש כאן שני מבקשים מאיר שקד ומשה שקד שניכם רוצים להעיד?

מאיר שקד: רק אני אעיד

היו"ר: אתה מאיר?

מאיר שקד: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

היו"ר: אז אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת אחרת אתה צפוי לעונש לפי החוק.

מה יש לך לומר?

מאיר שקד: אני יליד עירק 1940. עליתי לארץ עם בני משפחתי ביולי 51. הגענו לארץ בטיסה ישירה בבגדד ללוד.

בני המשפחה כללו שלוש אחיות ושלושה בנים. והורים וסבתי. ברדתנו מהמטוס התקבלנו בקבלת פנים של ריסוס די.די.טי. אמי נשאה את אחי רחמים שהיה בן כשנה בערך, הוא היה בן 10 חודשים. בזמן הריסוס הזה התינוק התחיל להקיא ואז היפנו אותו שמה לעזרה ראשונה. אמרו שהוא לא מרגיש טוב וצריך להעביר אותו. אמי זכרונה לברכה התנגדה לתת אותו.

היו"ר: סליחה הריסוס היה בראש העין?

מאיר שקד: לא לא היה בלוד.

היו"ר: בלוד. ואתה כותב פה שהוא הרגיש לא טוב בראש העין.

מאיר שקד: לא, לא אדוני. הם העבירו אותו מלוד לראש העין.

היו"ר: כאשר הוא הרגיש לא טוב,

מאיר שקד: הרגיש לא טוב

היו"ר: העבירו אותו לראש העין.

מאיר שקד: סבתי התלווה אליו. לקחו אותו לראש העין לשלוחה של

הדסה. וסבתי בלילה באותו לילה החזירו אותה אלינו

לעתלית.

היו"ר: אתם נלקחתם לעתלית?

מאיר שקד: לעתלית.

היו"ר: כל המשפחה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מאיר שקד: כל המשפחה. והיא זכרה רק שזה מקום שקוראים לו הדסה ראש העי. זה היה בלילה היא לא זיהתה. למחרת הנרי התחילו את העניין איך אפשר להגיע לשם. השיגו כסף. אחרי יומיים נסעו לפתח תקוה. איתרו את המקום, הגיעו לראש העין. שאלו על הילד. הילד היה נמצא.

כ.ה. מימון: מה היה?

מאיר שקד: הוא נמצא במחלקה. ראו אותו. אמא הניקה אותו כי אמא שלי ז"ל היתה מניקה עד גיל שנה וחצי שנתיים. ואמרו להם הוא מרגיש הרבה יותר אתם אולי עוד יומיים שלושה תחזרו לראות אותו. חזרו לעתלית

היו"ר: סבתך היתה עד אז שם ולקחתם אותה בחזרה?

מאיר שקד: לא לא סבתי באותו לילה החזירו אותה אלינו. היא לא נשארה שם. כעבור ארבעה ימים זה היה ביום רביעי אני חושב, רביעי בשבוע אבי ואמי נסעו לשם ראו את הילד כשהוא מרגיש מצוין ושאלו אם אפשר לקחת אותו. אז אמרו להם כן. תקחו אותו. אמרו לא הבאנו בגדים אמרו אין דבר תקחו אותו עם הבגדים שהוא מאושפז. הם לקחו את הילד וחזרו אל בית העולים לעתלית.

ביום שישי בבוקר בשעות לפני הצהריים באו אחות ושני נוטרים ואמרו לילד יש מחלה מדבקת וצריך לקחת אותו. כמובן אמי ז"ל התנגדה בשום אופן למסור את הילד אמרה הנה יש לי עוד ילדים קטנים אף אחד לא נדבק והוא אין לו, זאת אומרת סימנים של איזה מחלה. אז האחות דיברה ערבית ואני זוכר את שמה קראו לה דייזי. אז היא שיכנעה את אמא שלי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

לקחת אותו למרפאה. אני נצמדתי לאמי ונכנסנו למרפאה,
 המרפאה היתה בקצה הדרומי של המחנה.

היו"ר: בעתלית.

מאיר שקד: בעתלית כן. זה היה מגודר. נכנסנו לשמה, חכניסו אותנו
 לחדר. כנראה שזה חדר האחות. היה שם ארון תרופות ואיזה
 מיטה ושולחן או משהו כזה, פרגוד. אמא שלי המשיכה להחזיק
 את הילד בין זרועותיה בידיה, לא רצתה למסור אותו.
 דקות מספר אחרי זה באה האחות בלווית רופא אולי, אולי אח
 אחר לבדוק אותו ואז הרופא אמר שצריך להזריק לו זריקה.
 הזריקו לו זריקה מספר שניות. הוא נכנס למצב עלפון.

היו"ר: יותר גרוע.

מאיר שקד: התעלף עלפון. והוא היה בסדר עד לפני הזריקה.

עכשיו האחות אמרה לאמא שלי בערבית אל תדאגי. לא יקרה
 שום דבר.

היו"ר: רגע האחות דייזי?

מאיר שקד: דייזי כן.

היו"ר: זו שבאה מחוץ למחנה נכון?

מאיר שקד: היא אחות במחנה. היא באה לקחת אותו מהאוהל יחד עם
 הנוטרים.

היו"ר: היא היתה מהמחנה?

מאיר שקד: כן.

היו"ר: גם הנוטרים היו מהמחנה.

מאיר שקד: גם הנוטרים היו מהמחנה. כי לא שוטרים היו,

היו"ר: רק רגע. אתם הבאתם את רחמים בחזרה למחנה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מאיר שקד : כן .

היו"ר : והוא היה באוהל איתכם .

מאיר שקד : כן .

היו"ר : והאחות דייזי אם היא באה או שהיא קיבלה איזה ידיעה
מבחוץ שצריך לקחת אותו , איך היא ידעה שיש ילד ושהוא
חולה במחלה?

מאיר שקד : זה מה שאנחנו גם לא יודעים עד היום .

היו"ר : אתם לא יודעים .

מאיר שקד : לא .

היו"ר : היא באה ככה כמו ,

מאיר שקד : היא באה בלווית שני נוטרים .

היו"ר : וכאשר הלכו למרפאה או מה שנראה כמו מרפאה היתה שם עוד
אחות

מאיר שקד : לא .

היו"ר : או שהיא עצמה נתנה את הזריקה?

מאיר שקד : לא מי שנתן את הזריקה זה רופא היה או אח , או רופא או
אח אני לא , אבל היה גבר .

היו"ר : ורחמים התעלף או איבד את החכרה בזמן תיכף אחרי הזריקה

מאיר שקד : לא תיכף ומיד

היו"ר : באותה מרפאה .

מאיר שקד : באותה מרפאה .

היו"ר : ואז דייזי אמרה אל תדאגו זה יהיה בסדר .

מאיר שקד : אל תדאגו זה יהיה בסדר .

היו"ר : היא לפי הדיבור שלה עשתה רושם של עירקית גם?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מאיר שקד: היא עירקית. היא עירקית.

היו"ר: חשבתי השם דייזי זה,

מאיר שקד: היא עירקית. היא גם היתה אחות בבית הוליס מאיר אליאס בעירק. לאחר זה, בא שוב פעם אותו האדם לבדוק והוא אמר לאמא שלי הוא גמר. אז אמא שלי התחילה לצעוק אבל הוא נושם איך הוא גמר? רצו לקחת אותה ממנו אמא שלי התחילה לצעוק לצעוק להתייפח ואז מבחוץ בא אבי, דודי ועוד כמה אנשים והתחילו לצעוק ולדרוש את הילד, זאת אומרת לשחרר גם את אמא שלי.

בשלב זה האחות דיברה עם אמא שלי והתחילה שיחררה את הילד. ולקחה אותו ממנה. בשלב הזה אחרי שהרופא אמר זה נגמר הופיע יהודי זקן אני חושב שהוא היום בדיעבד אני יודע, אחד חסיד או חרדי כזה.

היו"ר: לא עירקי.

מאיר שקד: לא עירקי. והתחיל לקרוא פרקי תהלים. והילד היה עוד נושם.

היו"ר: כאשר היא אמרה שהוא נגמר או האח הזה אמר שהוא נגמר הוא התכוון שהוא מת?

מאיר שקד: כן. אומר הוא גמר. ואז התחיל היהודי הזקן הזה לקרוא פרקי תהלים. ואני שומע צעקות באו בני המשפחה האחרים והתחילו ליידות אבנים על המרפאה. ואז עצרו את אבא שלי, את הדוד שלי, את סבי זכרונו לברכה אבי אמי ועוד מי שהיה שם עצרו והכניסו אותם לשמה זה היה איזה צריף שזה שימש תחנה לנוטרים כניראה ששמרו על המחנה. ואותו לקחו העלנו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

לאמבולנס והאמבולנס נסע. אמא שלי לא השתכנעה ודייזי,

היו"ר: את התינוק לקחו באמבולנס?

מאיר שקד: כן כן באמבולנס. בדיעבד אני זוכר את זה שלקחו אותו

הרי הוא היה בזרועותיה של אמא שלי היא החזיקה אותו כל הזמן ככה בצורה כזו, בצורה כאילו שהיא מניקה אותו ככה, כל הזמן החזיקה אותו. כשלקחו אותו אז אני היום חושב את זה, שלא זאת אומרת לא כיסו אותו לא כיסו לו את הפנים לקחו אותו פשוט מאד מהזרועות לאמבולנס והאמבולנס נסע.

עכשיו אמא שלי אמרה לאחות הזו דייזי אמרה לה אם הוא מת אז למה לוקחים אותו אנחנו רוצים לקבור אותו. יש לי פה קרוב משפחה בעתלית בישוב עתלית יש מושב עתלית ויש לי בן דוד הוא גר שמה. ואנחנו נקבור אותו בעתלית. תנו לי את הגופה.

אז היא אמרה לה לא פה זה לא נהוג ככה, זה יום שישי וחם הלכו. עכשיו אנחנו ניסינו לחפש, אמא שלי בכל זאת, כל הזמן לא שתקה. ואני תחת שבועה ואני מעיד כשלקחו אותו מזרועות אמי הוא היה בהיר. בהיר בגבול הבלונד. כי אמא שלי זכרונה לברכה היתה בהירה מאד. ופה היה אצלו בולט העורק. והוא היה אדום אני בדיעבד יודע שאדם שמת הוא מכחיל הוא היה אדום ואגלי זיעה אם אני זוכר על מצחו.

עברו השנים וב-67 קבלנו, לא נגרע ממצבת התושבים. קבלנו צו גיוס ואז העלנו, כתבנו לשר הביטחון ולכבוד נשיא המדינה והיפנו אותנו לוועדת מינקובסקי, אבל לא חקרו אותנו, לא שאלו אותנו. קיבלנו בדיעבד תעודת פטירה על שם שכם רחמים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

כ.ה. מימון: מתי קיבלתם את התעודה?

מאיר שקד: ב-67

כ.ה. מימון: בעקבות ועדת מינקובסקי?

מאיר שקד: כן. על שם אבל שונה לגמרי. יש לי כאן תמליל

היו"ר: תעודת הזהות זהה?

מאיר שקד: לא לא היה לו מספר תעודת זהות.

היו"ר: עוד לא היה לו כי הוא נולד פה?

מאיר שקד: התעודת זהות שלו זה ברצף כמו תעודות הזהות שלנו. אבל

בתעודת פטירה לא היה לא מספר תעודת זהות

היו"ר: בלי תעודת זהות.

מאיר שקד: בלי תעודת זהות בלי שם אמא, בלי שם אבא. רק שם

רחמים.

היו"ר: שם רחמים.

מאיר שקד: כן. זאת אומרת שם בכלל שונה מהשם המשפחה שלנו.

היו"ר: איפה התעודה הזו?

מאיר שקד: התעודה הזו לא יודע מעשה שטן היא נעלמה לנו. אבל יש

לי כאן תמליל, חלק מתמליל של ועדת מינקובסקי שכותבת

ככה: הגיע ארצה ב-51. מספר תעודת עליה של אביו 020620

המשפחה במחנה עתלית ב-14.7.51 אושפז בנס במחנה הדסה ראש

העין. שהה שם עד 1.8.51 בתאריך הנ"ל נלקח הביתה ושוב

החזירו אותו לבית החולים. הפיסקה הזו מאד לא, הוא נלקח,

מתברר כאילו שנלקח ללא רשות. אבל בפרוש גם אבי יכול

לחעיד על זה הם אמרו לו קחו אותו הביתה. ושוב החזירו

אותו לבית החולים. אנחנו לא החזרנו אותו לבית חולים כמו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

הסיפור שאני סיפרתי הוא נלקח במרפאה בעתלית ומצבו החמיר. הועבר לבית החולים במחנה עתלית שם נפטר. גופתו הועברה לבית חולים שם נעשה לו ניתוח לאחר המוות ונקבע כי נפטר מדלקת בדרכי העיכול.

היו"ר: ממה?

מאיר שקד: מדלקת בדרכי העיכול.

כ.ה. מימון: אתה אומר שקיבלתם תעודת פטירה על שם שכם רחמים.

מאיר שקד: כן.

כ.ה. מימון: במקום שוקר רחמים

מאיר שקד: שוקר רחמים

כ.ה. מימון: כי שקד עיברתה.

מאיר שקד: שקד זה במקרה בתקופה של הבנים שאני התגייסתי לצבא ה-

ר' הפך להיות לד' וזה ככה באקראי זאת אומרת.

כ.ה. מימון: אין לנו בתיק העתק מהתעודה.

מאיר שקד: ההעתק המקורי אין לי גם. בבית חולים רמב"ם לא רצו לתת

לי.

כ.ה. מימון: אז זה העתקת

מאיר שקד: אבל יש לי פה דף מיומן אותנטי של קבורה של העדה

הספרדית בחיפה.

כ.ה. מימון: אז תתן לנו לצלם נחזיר לך.

מאיר שקד: לא אתה יכול לקחת כי אני צלמתי.

כ.ה. מימון: יש לך טוב.

מימון: זה מחברה קדישא?

מאיר שקד: זה מחברה קדישא מרחוב אחד העם 14 בחיפה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

כ.ה. מימון: וזה מתי קיבלת?

מאיר שקד: זה ביום

כ.ה. מימון: עכשיו

מאיר שקד: כן כן.

כ.ה. מימון: הם שמרו מאז.

מאיר שקד: כן זה שמור זה קיים. ואנחנו אפילו לקחו אותנו והובילו

אותנו לחלקה כביכול

כ.ה. מימון: ומצאתם משהו?

מאיר שקד: שום דבר. מצאנו שמה כמה קברים מצבות שלרוב זה שמות

אשכנזים והשאר זה חלקי אבנים כאלה.

כ.ה. מימון: הם הובילו אותכם למקום?

מאיר שקד: כן כן.

כ.ה. מימון: אתם ביקשתם או,

מאיר שקד: אנחנו ביקשנו.

כ.ה. מימון: והוא הוביל אתכם ומה הראה לכם?

מאיר שקד: הראה לנו חלקה שלוש חלקות. יש חלקה 149 עד 50 מ-50 עד

51. ומ-52 וחלאה.

כ.ה. מימון: אבל אין שמות.

מאיר שקד: אין, יש כמה, יש כמה עם מצבות שמה אבל זה אני לא יודע

הם קראו לזה החלקה הספרדית. אבל שמה היו אולי 14 או 15

מצבות בכל השטח שזה שמות נראים על פניהם אשכנזים. בחיפה

ליד מחנה דוד.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך התאריך הזה של הפטירה ה-10.8.51 זה

אפשר לחסתמן על זה כדי להגיד שכל הארוע היה בראשית

אוגוסט.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 5 ביולי 1995

מאיר שקד: כן כן כי אנחנו הגענו בסוף יולי וזה יכול להיות.
היו"ר: זאת אומרת אם אנחנו רוצים להתחקות על השם דייזי שחיתה
 שם אזזה בתאריכים האלה.

מאיר שקד: כן.

היו"ר: כן?

מאיר שקד: כן.

היו"ר: ואתם שמעתם על האחות דייזי אחר כך?

מאיר שקד: מה שאנחנו ידענו

היו"ר: אתם יודעים אם היא עוד בחיים.

מאיר שקד: ידענו שהיא עברה לאזור פתוח תקוה והיא אולי עבדה
 בבילינסון אבל יותר מזה לא.

היו"ר: היא היתה אחות ממש.

מאיר שקד: אחות ממש כן. היא שימש גם אחות בבית חולים אליאס
 בעירק.

היו"ר: איך היא ניראתה אז? בת כמה היא היתה? צעירה?

מאיר שקד: היום אני חושב צריכה להיות בגיל של אבי אולי 80 75.

היו"ר: היום.

מאיר שקד: היא אז היתה עדיין מבוגרת.

היו"ר: תודה רבה לך.